

ANMELDELSE

AF ANITA LUND GRAVESEN

3D FEMALE

GENEROBRING AF KVINDEKROPPEN

Skulpturudstillingen 3D Female på Viborg Kunsthall kryber under huden på kvindekroppen og undersøger det kvindelige DNA. Ni kvindelige samtidskunstnere sætter former, farver og struktur på kvindelighed anno 2017 med over 20 kunstværker.

Flerdimensionel kvindelighed

3D Female er kurateret af kunstneren Louise Sparre, der for to og et halvt år siden blev ramt af en pludselig erkendelse af, at hendes kunstneriske arbejde næsten altid tog udgangspunkt i, eller var inspireret af, kvindelige kunstnere eller kvindelighed som kunstnerisk omdrejningspunkt. Det blev den første byggesten til 3D Female – en kvinde, som hun beskriver således: "Hun rummer det poetiske, erindringen, det erotiske og eksotiske, i høj grad det feminine, det dramatiske, lyset og mørke – det naturlige kontra det kunstige". Og det er en vidt-

spændende udstilling, jeg møder på Viborg Kunsthall i december. En form for dialektik opstår mellem de forskellige kunstværker, når de præsenteres i samme udstillingsrum. I hvert rum vises værker, der hænger på væggen, ligger på gulvet, står eller hænger midt i rummet og det skaber en helt særlig dynamik, hvor de hver for sig bliver udfordret af omgivende værkers materialer, former, spændvidde og farvekombinationer. 3D Female undersøger kvindelighed med et bredt spektrum af virkemidler, fra mange forskellige vinkler og med stor variation i materialer og farver. Både kroppen og

sindet kommer under kunstnerisk behandling, når de ni kunstnere skaber et intenst fokus på kontakten mellem kvindekroppens fysik og kvindesindet, med brug af materialer, der næsten inviterer til berøring.

Biologien som udgangspunkt

Kvinden, og ikke mindst den nøgne kvindekrop, har været objekt for kunstneriske udfoldelser så længe kunsthistorien strækker sig. I dag står den stadig i rampelyset for både personlige og politiske holdninger i medierne – manipuleret af Photoshop eller silikone. I 3D Female handler det om

Charlotte Thrane:
Gode gamle fejl, 2017.
Materiale: Lycra.
Foto: Morten Barker.

kvindelighed, der gennem både konkrete og abstrakte værker, fortæller om kvinders indre liv og hvorledes det kommer til udtryk i deres ydre. Udstillingen kredser om kvinders biologiske position, kroppens sanses-apparat og seksualiteten – men ikke uden referencer til samfundets blik, der hviler på os. Med værktitler som 'Stamen, Stigma, Style, Ovary' af Sian Kristoffersen og 'Subject Object' af Louise Sparre bliver udstillingen også en kommentar til kvinden som overmedieret objekt. Udstillingen vender op og ned på nutidens objektiverende og determinerende anskuelse af kvindekroppen, ved at formidle kvinders oplevelse af sig selv indefra og ud. De ni kvindelige kunstnere generobrer kvindekroppen, diskussionen om den og objektiviseringen af den, og nuancerer det kunstneriske blik på kvinders natur, ved at formidle kvindekroppen indefra og ud – i alle dens dimensioner.

Materialer der svæver og tynger

3D Female kan til forveksling lyde som nav-

net på en futuristisk kvinderobot af metal og polyester, men udstillingen er forskelligartet, blød, foranderlig og abstrakt i sin form. Også i valget af materialer og farver er kvindens natur repræsenteret. Et abstrakt maleri af make-up på et lærred og skinnende stofmaterialer, der giver lyset og vinklen magten til at definere skulpturen, er få af de mange virkemidler, de ni kunstnere har taget i brug. Materialerne spænder bredt, med værker af silikone, skumgummi, trikot, pap, kaninskind, silke, kobber og jern, ridser en dualitet af lethed og tyngde op, når draperet trikot og silke hviler på blanke kobber og jernplader, når porøs pap er malet med metallisk sølv eller når fint mos gror på tung fugtig muld. Objekter hives ud af deres oprindelige kontekst og præsenteret i en ny, som Pernille Kapper Williams make-up malerier er et helt konkret billede på. Materialerne spiller op imod hinanden, og gengiver kvinders natur som både skrøbelig og resilient. Der er både noget velkendt og nytænkt ved skulpturnes

femininitet. Den lyserøde farve, der er genkendelig som en popkulturel markør for det feminine, manifesterer sig i alle dens toner og nuancer: fra fluorescent pink hos Sian Kristoffersens skulpturinstallationer til en mere sart lyserød hudtone i Louise Sparres skulpturer over de syntetisk lyserøde og mørke lilla nuancer i Pernille Kapper Williams make-up malerier. Værkerne bevæger sig i mange retninger på en gang og tegner et komplekst, men skarpt optrukket, billede af tidens kvindelighed. 3D Female er en DNA-kæde af kunstværker af naturlige og syntetiske materialer, der tilsammen skaber og vedligeholder fænomenet kvindelighed anno 2017.

Sanserne samler krop og sind

Værkerne er en klar reference til kvindekroppen, med skulpturelle fortolkninger af kropskontakt, hud, læber og de syntetiske materialer vi påfører den. Kvindekroppen manifesterer sig i værkerne som objekt, form, farve eller inspirationskilde for >>

Valérie Collart: Enigme 1, Enigme 2 og Enigme 3, 2017. Gips, stof og forskellige materialer. Montrer i kastanje og laminat. Foto: Morten Barker.

Kvindekroppen manifesterer sig i værkerne som objekt, form, farve eller inspirationskilde for værket.

» værket. Men udstillingen inviterer også beskueren til kontakt, til at undre os over feminitet som fænomen og den sindstilstand, der ligger bag de statiske skulpturers anatomi. Værkerne søger din fortolkning og evne til at rumme de mange nuancer af kvindelighed. Det ene værk bringer dine tanker videre til det næste, og det er i fortolkningen og oplevelsen af udstillingen som helhed, at billedet af 3D Female tegner sig – en kvinde med mange kvaliteter. ●

Udstillingen er skabt af Annesofie Sandal, Charlotte Thrane, Sian Kristoffersen, Lene Baadsvig Ørmen, Johanne Skovbo Lasgaard, Pernille Kapper Williams, Valerie Collart, Marianne Jørgensen og Louise Sparre og kan opleves i Viborg Kunsthall frem til 25. februar 2018.

Pernille Kapper Williams: It's All for You, 2017. Make up på lærred. Foto: Morten Barker.

Stofprøver. Ny udstilling gør opmærksom på to ældre, oversete, men absolut seværdige kunstnere, Ragna og Franka.

Kunstens tingfindere

AF METTE SANDBYE

Ville til Ragna & Franka er den, Pippi-Langstrømpe-poetiske titel på en ny udstilling på Kastropgindsamlingen på Amager. Ligesom Pippi gik på tingfløderjagt og kunne få alt muligt vildtindret ud af hverdagens skrammelfald fra garnriser til kønede låser, skabte billedkunstnerne Franka Rasmussen (1907-1994) og Ragna Braase (1929-2015) over flere årtier mellem 1950'erne og 1980'erne kunstværker ud af garn, tapper, træde og alverdens fundne materialer.

Ragna & Franka. Det lyder lidt som Thelma & Louise. Men de arbejdede ikke sammen, kendte vist heller ikke hinanden og havde ikke nogen evolverende feministisk dagsorden, selv om det egentlig godt kunne se sådan ud. Men fælles er det, at de begge var gift med kunstnermænd, Franka med maleren Peter Christian Rasmussen, Ragna med Ib Braase, der især i de senere ti-tyve år har været prominent for fornyet dyrkelse herhjemme, at de begge arbejdede i feltes mellem kunsthåndværk og billedkunst, og at de begge to af nøgtrådende de årtager aldrig opnåede et bredt genkendelse i deres egen levetid.

En del kunstnere har dog kendt til deres værk, og to af dem, Torgny Wilcke og Charlotte Thrause, har nu samlet en håndfuld af deres værker, som de præsenterer ved at sætte dem sammen med tolv andre kunstnere. Den ene, Poul Gernes, arbejder samtidig med Ragna og Franka og er valgt, fordi han også arbejder i ydmyge materialer og i feltes mellem avantgarderabotration og social brugskunst. Resten er mestelige kunstnere med nye værker. Ud over simpelt hen at synliggøre disse to interessanter og oversete kvindelige kunstnere, og tak for det, så gør kunstnerne deres adskillige rigtig gamle værker skinnende ved at trække en linje fra Ragnas og Frankas materialeeksperimentier i 1960-80'erne til nutidiskunstnernes interesse for at anvende alverdens rare materialer – hermed i så få byggermarkeder til genbrugsstoffer – og forvandle dem til værker, der ligger i et utrykkeligt felt mellem maleri, skulptur og installation.

Franka Rasmussen: *Bevægende kaos*, 1987.

BEGGE kunstnere arbejdede med maleri, men det var vævning og arbejdet med tekstiler og møblligheder, der blev deres stærkende. Franka Rasmussen underviste fra sidst i 1930'erne og fire årtier frem på Kunsthåndværkskolen i København, hvor hun inspirerede et hav af kunsthåndværkere og kunstnere, blandt andre Kirsten Dehlfeldt. Sideløbende havde hun sin egen kunstneriske produktion. Hun sætter i 1976 en dørmåte op på væggen og hænger en hel masse 'bevælgings' over på lavet af sort tøj, orange og grønt garn, svare i alle tykkelser fra tråd til tov. En sort væk forvandles til en væghængt skulptur. I *Bevægende kaos* fra 1987 har hun knyttet et stykke grønt vævet tekstil rundt om en pind og sat alle mulige skape og bløde materialer ind i det til en grimklumpet, bløde sjov og avanceret vævskulptur. Og sådan er det hele vejen igennem med Franka. Materialerne ser ud til at være de forældnede, men tydeligvis valgt ud fra deres taktilitet, at de er forskellige i søv, ved, og at de understøtter på kryds og tværs. Det blander med det nu, det forfinede med det grove. Der er noget meget 70'er-agtigt ved nogle af hendes vægtrapper i brun og orange, men samtidig er de avancerede og eksperimenterende. De ligner og ligner

alligevel ikke rigtigt noget, man så på en parolhuovang anno 1975.

Ragna boede i mange år i Frankrig sammen med sin længe store lærer kunstnermand, Ib Braase. Hun arbejder med nøflet, bygger en slags bekvæmhed i mønstre, stærktfarvede, vævede tekstiler. De står som funktionelle, søde, utrukke, tvivlende rum midt i rummene på Kastropgind. En gruppe mandlige søler af vævet stof – inspireret af et antikt babylokket søjlestempel – svæver hen over gulvet og synes at opbevare tyngdekraften. I samme rum har Hansuh Heilmann skabt et ståtligt set af forskellige søflet købe i alverdens møblligheder som en direkte holdt til og tyforstikning af Ragnas gamle tæle. Overfor møder man et dekonstrueret middagbord i rød og grøn med spintrede gaffer af Thomas Bang. Rummet ved siden af viderefører også de hjemlige, hverdagslige associationer fra Frankas og Ragnas hverdagsmaterialekompositioner med en 'familie' af striktrøjer sat sammen i en surrealistisk effektiv rundkreds af Karen Hønskov Jensen, en stabel pastelfarvede stole af Gernes og smilerens skabe på baggrund af tapper og nøflet af Mette Winkelmann. De hjemlige stør brydes afslutningsvis

i det sidste rum, en stort lodretgig hal med trætræ på kryds og tværs i løbet. Et svært rum at stå stille i. Men her går kulturen til den med kæmpesore værker, der fylder rummet ud på sølv og net imponerende vis. En kæmpetræ af mos af Marianne Jørgensen, et surret skrummel af et træstok beklædt med sort nylonstof af Ellen Hyllemose, et højt tøm af forskelligfarvede trælameller af Torgny Wilcke, en af Poul Gernes' hjemmebyggede katamatanzanoner i supercool farvesætning tilhørt underlige baner af bioferomisk blomster byggestof.

BÅDE Ragna og Franka var forud for deres egen tid i måden at trække maleriet, håndarbejdet og vævningen ud i det tredimensionelle, skulpturelle og installationelle. Den velkomponerede udstilling viser, hvordan nutidens kunstnere dristigt anerkender og omfavner deres værker og med større naturlighed bygger videre på det, der engang fremstod langt mere grænsebrudende end i dag. På det seneste er man begyndt at løfte oversete ældre kunstnere frem, ikke mindst kvinder, som tiden nu er anderledes moden til at værdsætte. Som den store bog om Susanne Usings ligeledes materialeeksperimentelle kunst i feltes mellem materialeeksperimentier og udstykning, der udkom sidste år. Udstillingen er forbilledlig i sin måde at fremvise de to ældre kunstnere værker, indskrive dem i kunsthistorien i form af to fine små kataloger om hver af dem, og dertil præsenterer dem sammen med en stor håndfuld gode nutidsværker, der alle giver os helt nye, sandt sagt håndgribelige oplevelser med nogle af de bedste af forskelligartede materialer, vi er i daglig berøring med – uden at tænke over det.

Ville til Ragna & Franka. Kastropgindsamlingen, Kastropvej 399, TV 27. maj. Udstillingen, skabt i samarbejde med Esbjerg Kunstmuseum, lednings af tre separate kataloger. Ud over de nævnte deltagere Johanna Skovbo Løgaard, Steffen Løvring, Freyille Wish Maden og Ninna Bohn Pedersen.

Ragna Braase: *Africanus hus*, 1981. FOTOF: TORBEN E. MEYER

Grænsesøgende installation

Med "Villa til Ragna & Franka" på Esbjerg Kunstmuseum er der tale om et grænsesøgende projekt – et dynamisk eksperiment – med flere åbne tilgange. Udstillingen er kurateret af Charlotte Thrane og Torgny Wilcke og omfatter værker af Ragna Braase og Franka Rasmussen – deraf navnet – samt Poul Gernes, Thomas Bang og elleve yngre kunstnere

Franka Rasmussen: "Forår", vægtæppe fra 1963. Tilhører Esbjerg kunstmuseum. Foto: LT.

Af Lisbeth Tolstrup

Det er oplagt, at det er på Esbjerg Kunstmuseum, at "Villa til Ragna & Franka" vises. Museet har en erklæret eksperimenterende tilgang til samtidskunst og en særlig åbenhed overfor det at give kunstnere frit lejde. Ved åbningen af udstillingen blev der talt om værdien af et "æstetisk laboratorium" og om den ambition, der består i at give plads til kunstnerens blik overfor en mere kunsthistorisk tilgang.

Det kan så diskuteres, om det er muligt at skabe en udstilling uden for kunsthistorisk kontekst – og om det giver mening. Kuratorerne bag projektet Charlotte Thrane og Torgny Wilcke stiller i introduktionen til udstillingen de retoriske spørgsmål: "Hvor går grænserne mellem kunst og hverdagsgenstande?" og "Hvordan skelner man mellem kunstværk og kunsthåndværk?" Siden argumenteres for koblingen mellem værker af Ragna Braase og Franka Rasmussen som en platform for den totalinstallation, der aktuelt er etableret. I alt 36 enkeltværker indgår i eksperimentet, der kan opleves noget ujævnt i intensitet, men med flere stærke trumfkort.

Helt i tråd med titlen og de retoriske spørgsmål er der lagt vægt på at trække tråde til de udtryk og eksperimenter, som henholdsvis Ragna Braase (1919-2015) og Franka Rasmussen (1907-1994) arbejdede med fra vidt forskellige positioner. Begrebet vævning indrages som en mulig fællesnævner, men tjener primært som et metafysisk stikord, idet vævning nok ses som et medie i enkelte værker, men opleves stærkere, hvor der er tale om en fri tilgang til tekstil taktilet. Til belysning af et mere transavantgardistisk perspektiv med rødder i 1960'ernes oprør er der lånt enkeltværker af Poul Gernes (1925-1996) og Thomas Bang (født 1938), der om nogen har indkredset konceptuelle tendenser i deres samtid. Stærke forbilleder for de øvrige udstillere: Hannah Heilmann, Ellen Hyllemose, Karen Havskov Jensen, Marianne Jørgensen, Johanne Skovbo Lasgaard, Steffen Levring, Pernille With Madsen, Ninna Bohn Pedersen, Charlotte Thrane, Torgny Wilcke og Mette Winckelmann. Kunstnere, der åbent har taget udfordringen op og er indgået i den eksperimenterende dialog på tværs af årtierne og museets arkitektoniske begrænsninger.

Karen Havskov Jensen: "Garderobe", installation, mixed media fra 2015. Foto: LT.

Dualiteten mellem de stærke koryfæer og de elleve udfordrere er på en gang udstillingens styrke og dens svaghed. Styrke, fordi der implicit i den åbne form er lagt op til individuelle iagttagelser, og svaghed, fordi der, udover overværkfortegnelsens ultrakorte beskrivende værktekster, stort set ingen hjælp er at hente for den besøgende, der gerne vil et spadestik dybere end den umiddelbare iagttagelse.

"Villa til Ragna & Franka" kan opleves på Esbjerg Kunstmuseum frem til 14. januar 2018, hvorefter den fortsætter til Kastrupgård-

samlingen i København. Der er til udstillingen udgivet tre tryksager, et hæfte om Ragna Braase, et hæfte om Franka Rasmussen og et omslag med illustrationer fra den aktuelle installation.

Esbjerg Kunstmuseum
Havnegade 20, Esbjerg
Frem til 14. januar 2018

Forfremmet skrammel og overset skønhed

To glemte kvindelige kunstnere Franka Rasmussen og Ragna Braase vender vrangen ud på hverdagens tingester og skaber nyt liv i sjovt samspil med andre i spændende udstilling

Af Orla Schantz

orla.schantz@gmail.com

På fransk hedder de "objets trouvés", altså naturlige eller forkastede genstande, som man tilfældigvis finder men kan se de æstetiske kvaliteter i. Hverdagsting, der bliver til kunst. Oversete sager, som rummer uventet skønhed eller kan sættes sammen med

andre lige så glemte ting og skabe nye sanseindtryk. Det er faktisk godt hundrede år siden, Marcel Duchamp i 1917 udstillede en tissekumme med titlen "Fountain" og kaldte det kunst.

Kastrupgaardssamlingen på Amager viser nu udstillingen "Villa til Ragna & Franka", der fremdrager to danske lidt glemte tingfindere, der leger med kombinationerne mellem kunst og

hverdagsgenstande. I midten af sidste århundrede arbejdede Franka Rasmussen (1907-1994) og Ragna Braase (1929-2015) med utraditionelle skulpturmateriale. De skabte værker af både strik, måtter, børster, garn, skrammel og meget andet.

De kendte vist ikke hinanden, men de klæder unægtelig hinanden. Mens Franka skaber skulpturer af en gammel wok og skar-

pe genstande stukket ind i groftvævet tekstil med titlen "Begyndende kaos", strikker og væver Ragna en bolig i installationen "Afrikans Hus".

At de nu hædres og får deres egen Villa skyldes kunstnerne Torgoy Wilcke og Charlotte Thrane, der fik ideen, hentede de to nu afdøde damer frem igen og gav dem endnu et liv. Det er blevet et sprudlende og farverigt gensyn, fordi deres ting nu blandes med andre kunstneres furdne genstande. Det er kombinationernes pot-pouri.

Thomas Bang, Povl Gernes,

Hannah Heilmann, Ellen Hyllemose, Karen Havskov Jensen, Marianne Jørgensen, Johanne Skovbo Løsgaard, Steffen Levring, Pernille With Madsen, Nina Bohm Pedersen Charlotte Thrane, Torgoy Wilcke og Mette Winckelmann deltager også i lejernes.

Især den farvestrålende Povl Gernes lyser op med så forskellige ting som kolonerede stakke af stole, en katamaran og en bevægelig væg med flader af farvet. Thomas Bangs "Animal Skin Stage (Bespis)" dekonstruerer det dækkede middagbord, og Ellen Hyllemose udstiller en

kludset koles, ikkelt sort ny-lønsted, med titlen "Underflade / overflade, indånd / udånd".

Men det er Ragna & Frankas glæde. De to ånd gennemlyser deres udgave af "Villa Villa-kulla", der altid byder sjove gæster med skure materialer og skægge påfund indeni i det magiske hus.

Kastrupgaardssamlingen

Kastrupvej 299, Kastrup
Frem til 27. maj

Ragna Braase. Afrikans hus

Franka Rasmussen. Begyndende kaos 1987

Viljestærk villa

Anmeldelse 7 mar 2018 Af [Mai Misfeldt](#)

Villa til Ragna og Franka, installationsview. Foto: Kastrupgårdsamlingen

På Kastrupgårdsamlingen tages traditionens tråde op af flere generationer på en energifyldt udstilling kurateret af de to kunstnere Torgny Wilcke og Charlotte Thrane.

”Det var sådan noget, vi lavede på seminarier”, hører jeg en kvinde sige til sin veninde, mens hun peger på Charlotte Thranes værk *Hele armen*. Værket spænder sig ud som en stor bueform, dannet af grene og uelskede vækster som bjørneklo behængt med alskens materialer, stof, plastic, uld, hænger i den sidste sal på Kastrupgårdsamlingen, det de kalder Stakladen.

Og sandt er det, at værkerne, der vises på Villa til Ragna og Franka har fokus på det materialeeksperimenterende ikke mindst indenfor de tekstile materialer og naturmaterialer, og på det som herhjemme på en eller anden måde er blevet rubriceret som ikke rigtigt hørende hjemme i kunstverdenen, men derimod i en kvindelig afdeling af kunsthåndværk.

Også derfor er udstillingen en tiltrængt øjenåbner, fordi den faktisk anfægter den kunsthistoriske fortælling og undersøgende spørger til, om der ikke er noget, vi har overset.

Ragna Braase og Franka Rasmussen

Ragna Braase (1929-2015) blev uddannet på Kunstakademiet i Paris og i København (1954-57). Hun begyndte som maler, men gik senere over til at arbejde med vævede stoffer som hun bl.a. brugte i sine installationer. Hun debuterede på KE i 1958, men har ikke udstillet meget i Danmark. I 1985 og 86 havde hun dog separatudstillinger på hhv. Kastrupgårdsamlingen og det daværende Nordjyllands Kunstmuseum.

Det er svært at få et overblik over hendes produktion, hun er i den grad ikke skrevet ind i dansk kunsthistorie, men hendes måde at forene det af hende selv vævede materiale med det skulpturelle udtryk er særegen og fortjener, at blive læst på ny.

Franka Rasmussen: *Begyndende Kaos*, 1987. Foto: Torben S. Meyer

Franka (Franziska) Rasmussen (1907-1994) var tyskfødt, uddannet tegner og maler ved Kunstgewerbeschule i Frankfurt am Main, men flyttede i 1930 til Danmark hvor hun underviste på den nyetablerede Kunsthåndværkerskole indtil 1976. Franka Rasmussen lærte selv at væve og bevægede sig med tiden fra det mere traditionelle billedvæveri over i et mere eksperimenterende og rent kunstnerisk arbejde med materialerne.

15 kunstnere

I Esbjerg var udstillingen fordelt over 2 etager og så vidt jeg har forstået uden væghængte værker. På Kastrupgård folder den sig ud over tre sale, hvor også væggene er i brug, og hvor Ragna Braase og Franka Rasmussens værker går igen som de røde tråde, som på forskellig vis reflekteres af de øvrigt medvirkende 13 kunstnere: Thomas Bang, Karen Havskov Jensen, Hannah Heilmann, Pernille With Madsen, Charlotte Thrane, Mette Winckelmann, Marianne Jørgensen, Poul Gernes, Torgny Wilcke, Johanne Skovbo Lasgaard, Ellen Hyllemose, Ninna Bohm Pedersen og Steffen Levring.

Villa til Ragna og Franka, installationsview, Esbjerg Kunstmuseum. Foto: Torben S. Meyer

Ragna Braases telt

Et af de første værker man møder, er Hannah Heilmanns installatoriske *Ragna Braases telt*. Bygget over den grundform, som Ragna Braase skabte sine to store teltværker *Afracanas hus* over. Ragna Braase vævede selv de farvestrålende, nærmest digitaltmønstrede stoffer hun beklædte sine teltværker med engang i 60'erne. I modsætning hertil, måske for bevidst at tale i et

andet sprog, arbejder Heilmann mere intuitivt og nærmest løst henkastet ved at behænge den firkantede metalkonstruktion med ikke særligt skønne industrielt fremstillede stoffer, som dog er indkøbt verden over.

Ragna Braase: *Africanas hus*, 1981. Foto: Torben S. Meyer

I værket er inkluderet et af Ragna Braases egne romantisk naive malerier af den ørken, som hun ikke selv opsøgte, men blot arbejdede med som en form for mentalt utopia. Heilmanns værk udfordrer sin beskuer, det er på en gang indforstået og samtidig helt åbent og tilgængeligt. Men det bliver siddende i bevidstheden som en form for undren.

I det første rum står også Ragna Braases drømmesyn af svævende søjler, *Søjlerne fra Uruk* (ca. 1985), hvis bløde farver får et hårdt og godt medspil af Poul Gernes kontante lakmaling på masonit (et stribeværk fra 1965), for slutteligt at lande i den på en gang kendte og samtidig frastødende isnende, grønne køkkeninstitution hos Thomas Bang, hvor dyret er flået og gardinerne æder sig selv (*Animal skin stage (repair)*, 2013).

Ragna Brasse: *Søjlerne fra Uruk*, ca. 1985. Foto: Torben S. Meyer

Det næste rum er det sværeste, langt og smalt, men her får Franka Rasmussens værker plads på væggene. Særligt interessante synes jeg de to papirværker er, som jeg ikke ved om hun egentlig har tænkt som skitser til større installationer, hvor hun arbejder grafisk klart og med papiret som et tredimensionalt materiale, der synes at sprænge sit eget format med en voldsom dynamik, som jeg ikke helt genfinder i hendes fysiske relieffer, hvor det i højere grad virker som om det er mødet mellem materialernes karakterer, der har drevet hende.

Karen Havskov Jensen folder garderobeskabet ud som psykologisk materiale i sine konkret refererende skulpturelle værker, hvor hun særligt har fat i en kombination af det hudfarvede og en tynd lilla, som på en gang er kropslig og nærmest dukkeagtig.

Villa til Ragna og Franka, installationsview. Foto:
Kastrupgårdasmlingen

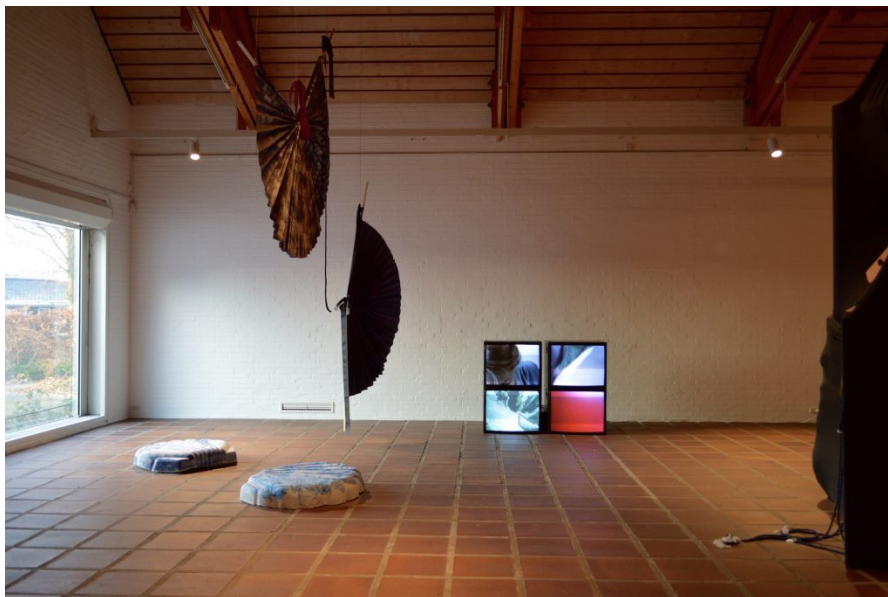
Mette Winckelmann viser en maleriinstallation, fordelt på to rum. Værkerne er sat op som stof på blændramme, altså det vi rubricerer som et maleri, men de er i langt højere grad strukturelle undersøgelser og fysiske indgreb i rummet, end de er egentlige malerier. Hun er gået helt tæt på Braases vævning i sine diagrammatiske abstraktioner over den måde trådene i vævet griber ind i hinanden på.

Videoværker

Der er to videoværker med på udstillingen, Pernille With Madsens værk *Mussolini mumbling to the future* er angiveligt en gipsafstøbning af diktatorens profil der roteres sådan at man billedligt ser det skiftende billede af profil og vase, det er ret hypnotisk, og man har lyst til at stoppe billedet, så man kan se, hvad det er, der mumles, hvad det er for en uhyggelig fortid, som uden vi registrerer det rigtigt taler med. Jeg læste om Mussolinis obelisk i Foro Italico, Rom, som der efter sigende er en form for mumlen fra, fordi Mussolini har efterladt en besked til eftertiden indgraveret under obeliskens.

Ninna Bohn Pedersen arbejder med krop og farve i sit dobbelte videoværk *High Rise* (2013) og *Chroma Eclipse III* (2017), der også har noget lidt oldschool over sig, fordi hun ikke viser dem på væg, men på 4 fjernsynskasser. På en af skærmene panoreres der over et par nøgne fødder og en blå kjole, det er ganske enkelt, men samtidig meget poetisk, fødderne der har hvide sandalmærker, billedet, der begynder i det

konkrete og ender som et blått felt. Som samtidig korresponderer så fint med Johanne Skovbo Lasgaards udfoldede papirsvifter og blåmalede fuglebade. En serviet foldet som et ritual, en viftes store slag med fuglehalen.

Villa til Ragna og Franka, installationsview. Foto:
Kastrupgårdasmlingen

Steffen Levring leverer det store farvebad kombineret med lyd i sin videoprojektion som har fået lov at oplyse en mellemgang. Det stikker i øjne og øre, det er fysisk påtrængende på en anden måde end de store skulpturelle værker det fører ind til, det er fint at få den dimension med; at materiale kan have andre dimensioner end det fysisk håndgribelige.

Stakladen

Stakladen, som er udstillingens sidste rum er højloftet og det klæder de store værker, der virkelig kropsligt rykker i beskueren. Marianne Jørgensens kæmpe dragt af mos, der ellers kan virke voldsom, bliver helt overkommelig her, hvor den får modspil af flere værker i samme skala. Gernes farvestrålende blanke katamaran møder Torgny Wilckes rå trælægter, hans *Gulvting* er hård og kantet som en palisade, men samtidig blød og varm som et tredimensionelt tone-i-tone maleri.

Villa til Ragna og Franka, installationsview. Foto:
Kastrupgårdasmelingen

Et af de værker, som rykker kropsligt er Ellen Hyllemoses store sorte ting – *underflade/overflade, indånd/udånd* (2017) Et monstrum af et værk, en udadstikkende konstruktion holdt sammen og skjult bag sort lycra, som står og troner lidt faretruende i rummet. Uden på er der påsat lapper og knapper i lysende farver, som får konstruktionen til at virke endnu mere tykmavet, en som også giver den en malerisk dimension. Fra et par af dem hænger der blåt tovværk, som man kender det fra sejlbådsskøder, hvilket på en fin måde skaber en forbindelse til Poul Gernes store bemalede og blomstertapetserede katamaran. Uden tovværk sejler man ingen steder. Det begynder med en tråd.

Villa til Ragna og Franka er en væsentlig udstilling, der ligger i tråd med Sorø Kunstmuseums udstilling *Tråde på tværs* (2015), hvor de havde bedt Mette Winckelmann om at forholde sig til deres samling af konkret kunst. Det havde hun blandt andet gjort ved at trække tekstilt arbejdende kunstnere som Ragna Braase og Aase Seidler Gernes frem og sætte dem i spil med deres mandlige samtidige. Det var en vigtig udstilling, som vel også fik betydning for den revurdering af Aase Gernes indsats, som pågår. Og udover udstillingen så har de to kuratorer lagt et stort arbejde i arbejdet med de tre kataloger. Der er ikke meget formidling på selve udstillingen, men den kan man finde i de velskrevne katalogtekster.

Villa til Ragna og Franka er kurateret af Torgny Wilcke og Charlotte Thrane og er skabt som en form for gensyn med de to kunstnere Ragna Braase og Franka

Rasmussen. Udstillingen blev vist på Esbjerg Kunstmuseum i vinteren 2017-18. Læs vores anbefaling af denne udstilling [her](#)

Udstilling

Villa til Ragna og Franka

8 feb 2018 → 27 maj 2018

Kastrupgårdsamlingen
Se kort og tider

kunsten.nu er din bedste kilde til viden om samtidskunsten i Danmark. Vi debatterer og informerer på tværs af genrer og landsdele så du altid er opdateret om den aktuelle kunst.

Støttet af [Statens Kunstfond](#)

Artist features

Charlotte Thrane

There is necessity and a certain enjoyment in protesting against notions of good taste, or against the order of things. To sabotage smooth edges and right angles and make them crooked, using homemade or natural processes that relate back to the body and personal experience.

All images Courtesy by the artist

With her sculptural work, Thrane strives to create a sense of closeness that speaks directly to the body and the senses. With the process in focus, selected materials are appropriated through physical activities such as folding, stacking, bending, squeezing, stretching, dipping and tying. The work therefore function as a form of registration of these bodily actions, as well as the physicality, temporality and changeability that are basic conditions of our existence.

Charlotte Thrane, Big Body, site-specific installation for KH7 Artspace, DK, 2019
 Materials: Used mattresses and cushions sourced locally and stuffed in a space between two pillars, the floor and ceiling
 Dimensions: H 3.2m x W 4.7m x D 1.4m

Charlotte Thrane, I Love you: Eight Gaps, site-specific installation for the 6th Art Prospect Festival, Russia, 2018
 Materials: Used clothing sourced locally and stuffed in gaps between sheds
 Dimensions: Eight parts, each part between H 2.1m x W 0.2-1.2m

Charlotte Thrane, I Love you: Eight Gaps, site-specific installation for the 6th Art Prospect Festival, Russia, 2018
 Materials: Used clothing sourced locally and stuffed in gaps between sheds
 Dimensions: Eight parts, each part between H 2.1m x W 0.2-1.2m

Charlotte Thrane, Tung i sproget, site-specific installation for the exhibition ENGROS at the old greengrocers market, DK, 2017
 Materials: Pigmented silicone poured from roofs
 Dimensions: Two parts, each part H 6m x W 2m x D 1.4m

Charlotte Thrane, Tung i sproget, site-specific installation for the exhibition ENGROS at the old greengrocers market, DK, 2017
 Materials: Pigmented silicone poured from roofs
 Dimensions: Two parts, each part H 6m x W 2m x D 1.4m

Charlotte Thrane, Sun Strips, site-specific work for Sculpture by the Sea, Australia, 2016
 Materials: Rope, steel tubes and swimsuit material exposed to bleach, dye, daylight lamps, self-tanning lotion, and sunbeds in Denmark, and sunlight, sand and wind in Australia.
 Dimensions: Three lengths, each length H 18m x W 2.4m

Dimensions: Three lengths, each length H 18m x W 2.4m

Charlotte Thrane, Sun Strips, site-specific work for Sculpture by the Sea, Australia, 2016
Materials: Rope, steel tubes and swimsuit material exposed to bleach, dye, daylight lamps, self-tanning lotion, and sunbeds in Denmark, and sunlight, sand and wind in Australia.
Dimensions: Three lengths, each H 18m x W 2.4m

Charlotte Thrane, Untitled (relief), 2019
Materials: Used, folded clothing and wood
Dimensions: H 37cm x W 57cm x D 8cm

Tags: Artist Feature, Charlotte Thrane

Share this post: [f](#) [T](#) [G+](#) [@](#)

out now

Tique | publication on contemporary art #3: Six Questions

Read more

Buy a copy

You may also like

Gregor Schneider

Andrea Zittel

Vittorio Santoro

Roman Signer